



En la ciudad de Sylvia

2007, de José Luis Guerin

Sinopsi

Estiu. Un jove passeja pel carrer observant i dibuixant gests i expressions captades a l'atzar. Cerca una jove a qui va conèixer anys enrere, i el record de la qual encara gravita sobre la ciutat. Aquesta recerca el condueix a una altra dona, que a la vegada el porta a una altra... sempre sota la invocació de la que està absent.

Fitxa tècnica

Direcció i guió José Luis Guerin
 Producció Eddie Saeta S.A.
 i Château Rouge
 Producció executiva Luis Miñarro
 i Gaëlle Jones
 Fotografia Natasha Braier
 Direcció d'art Maite Sánchez
 Muntatge Núria Ezquerro
 So Amanda Villavieja
 País Espanya-França
 Any 2007
 Durada 90 minuts
 Format 35mm

Fitxa artística

Ell Xavier Lafitte
 Ella Pilar López de Ayala
 Tanja Tanja Czichi



SOBRE JOSÉ LUIS GUERIN

José Luis Carroggio Guerin va néixer a Barcelona l'any 1960 i es va formar com a director ja de ben petit, quan estès al bressol observava els reflexos i ombres que des de l'exterior quedaven plasmats a la paret, com si aquesta fos una pantalla de cinema. Guerin va créixer amb una càmera de 8 mm sota el braç, amb la que es dedicava a filmar la seva família, especialment el gènere femení (bé ho reflecteixen els títols dels seus curtsmetrages), una pràcticament que posteriorment homenatjaria a *Tren de sombras*.

A més de la fascinació per les dones i la recerca de la noia ideal i de la deconstrucció de la tècnica cinematogràfica per portar-la als seus orígens, quan la càmera era una simple observadora de la realitat, hi ha altres elements constants en el cinema d'aquest director que permeten entendre i descodificar les seves pel·lícules. Guerin és un viatger a la recerca de persones i de llocs, fascinat pels fantasmes del passat sempre

presents que han quedat atrapats en cintes de cel·luloide o que es manifesten a través de les ombres i els reflexos.

En la ciudad de Sylvia és la seva darrera pel·lícula, o més aviat, darrer projecte creatiu, que es complementa amb el vídeo 'Unas fotos en la ciudad de Sylvia', enregistrat pel mateix director en un viatge previ a Estrasburg per cercar les localitzacions de la pel·lícula. Rodat en blanc i negre, està estructurat amb la forma de diari filmic i esdevé un objecte imprescindible on Guerin continua la seva reflexió sobre les arrels del cinema documental.

El tercer element del projecte és la instal·lació 'Las mujeres que no conocemos', creada per al pavelló d'Espanya de la 52a Biennial de Venècia 2007, que consisteix en un muntatge fotoseqüencial, a mig camí entre el cinema i la fotografia. La instal·lació encara es pot veure fins el 30 de març al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.



Les dones de Guerin o l'excusa per filmar

L'observació, la fascinació i la recerca del rostre femení arriben en aquest film a la seva màxima expressió. El motiu de la pel·lícula és ben senzill: un noi passeja pels carrers d'una ciutat intentant trobar una noia de la qual es va enamorar sis anys enrere. El jove observa unes noies en un cafè, mentre dibuixa esbossos de les seves cares, i quan una d'elles li crida l'atenció, decideix seguir-la.

L'escollida en aquesta ocasió ha estat una actriu de renom del cinema espanyol (trencant així el costum del director de rodar amb cares desconegudes): Pilar López de Ayala. Guerin afirma d'ella que "és una actiu excepcional, però sincerament no sé si hagués pensat en ella pel fet d'haver vist les seves pel·lícules. Vaig pensar-hi quan la vaig conèixer personalment. Em va agradar molt com és de reservada en el tracte directe i els ulls tan extraordinàriament lluminosos que té. Em vaig dir: 'Haig de capturar aquests ulls'. Això és el que em motiva a fer cinema".

Però la recerca de Guerin per la dona desconeguda no ha acabat, perquè l'emoció està precisament en la cerca i el descobriment: "és una gran il·lusió, un gran hàbit vital que té a veure amb els destins no viscuts. M'atreveixo a parlar d'uns fantasmes femenins que graviten en molts homes i que tenen a veure amb les vides potencials, el destí. Quan hom pren una elecció, sobre ella gravita tota la força i la malenconia de totes les eleccions no preses".

L'hora de la poesia

Ni documental ni ficció, ni tan sols documental de ficció. Els intents habituals per posar-li una etiqueta a les pel·lícules de Guerin perden aquí tot el seu sentit. El director barceloní torna a compondre un nou poema visual ple dels seus anhels i reflexions, que deixa el realisme i la cruesa del barri del Raval (En construcción) per passar a estilitzar-se amb personatges bells, que freguen la perfecció física, en

una ciutat etèria on es respira amor i bellesa. No obstant això, la pel·lícula reserva petits moments per recordar l'existència d'una realitat no sempre tan de color de rosa, com reconeix el mateix director: "veig la pel·lícula com un ensenyament. Volia alternar la mirada del personatge amb la mirada de la càmera. Així confrontem la mirada de l'ensenyament, la mirada de la recerca d'un ideal, de la dona ideal, amb el registre del quotidià, del gest preocupat, del dolor, de la dona trista del romanticisme".

La contemplació esdevé al film un protagonista més amb un paper tan destacat que cal advertir als espectadors despistats que s'han de deixar les presses i les convencions del cinema comercial a la porta de la sala, i només entrar carregat de paciència i amb la ment ben oberta als matisos i detalls que parlen a través de la càmera.

Però en aquesta pel·lícula, Guerin també s'expressa a través del quadern del protagonista. I és que a *En la ciudad de Sylvia* es produeix la identificació més clara de tota la seva filmografia entre el director amb el personatge interpretat per Xavier Lafitte. Les constants en el cinema de Guerin anomenades anteriorment queden personificades en el jove que viatja i capta en la seva llibreta retrats i escenes de la vida quotidiana, especialment dels rostres de joves belles, desconegudes i misterioses. De la mateixa manera, la càmera de Guerin és un quadern de notes que esbossa una simfonia de sons, veus i, sobretot, mirades.

En la ciudad de Sylvia és una pel·lícula despullada de diàlegs i trames complexes, és un nou intent –com ho va ser *Tren de sombras*– de tornar als orígens del cinema i reduir l'expressió cinematogràfica a la mínima expressió: la mirada.

Però aquesta mirada està vinculada necessàriament a un paisatge físic situat als carrers d'Estrasburg, una ciutat indeterminada i ambigua, a mig camí entre França i Alemanya, però amb un gran centre peatonal que permet captar bé els sons.

I és que en el film també hi ha un paisatge sonor que, en absència de llargs diàlegs i d'una banda sonora musical, es compon a través dels sorolls de la ciutat: els tramvies, les bicicletes, les campanes, les converses de la gent que passeja i, sobretot, els silencis.

Ivanna V. Ortiz

FILMOGRAFIA

- 1975 La agonía de Agustín (curt, Super 8)
- 1976 Fervus (curt, Super 8)
- 1977 Elogio a las musas (migmatratge, Super 8)
- 1977 El orificio de la luz (curt, Super 8)
- 1976-78 Film familiar (migmatratge, Super 8)
- 1978 La dramática pubertad de Alicia (llarg, Super 8)
- 1979 Memorias de un paisaje (curt, 16 mm)
- 1980 Diario de Marga (curt, Super 8)
- 1981 Naturaleza muerta (curt, 35 mm)
- 1982 Apuntes de un rodaje (curt, 16 mm)
- 1982 Retrato de Vicky (curt, Umàtic)
- 1983 Los motivos de Berta (Fantasía de pubertad)
- 1987 Eulalia – Marta (episodi del film col·lectiu City Life)
- 1990 Innisfree
- 1997 Tren de sombras (El espectro de Le Thuit)
- 2001 En construcción
- 2007 Unas fotos en la ciudad de Sylvia (video)
- 2007 En la ciudad de Sylvia
- 2007 Las mujeres que no conocemos (instal·lació foto-seqüencial)

Es demana puntualitat. Es demana als espectadors que desconnectin els telèfons mòbils i qualsevol altre aparell acústic abans de començar la projecció. Gràcies.

Organitza



Cineclub Sabadell

C/ d'en Font, 1, 08201 Sabadell,
www.cineclubsabaddell.org

Amb el suport de

Ajuntament de Sabadell

Hi col·labora

